

ЈА + ТИ = АВАНТУРА!

Коби није као сви остали медведи.

На пример, он је плав.

Али пре свега, његова глава је пуна идеја!

И њих најрадије одмах спроведе у дело.

Нажалост, одрасли то често не разумеју.

Но, све се променило када је Коби открио један нови трик који је свет учинио чаробним.

Баш онаквим како га деца виде...

• Враћа чаролију детињства

• Подстиче на више маштања и заједнички проведеног времена у свакодневици

• Са снажном поруком: „Ти си баш такав какав треба да будеш!“

www.unzip.rs

Тудита Вебер • Фабијан и Кристијан Јеремис

Наопаки КОБИ

Открива
шта се у њему скрива

Наопаки **КОБИ** открива шта се у њему скрива

Вебер • Јеремис

UNZIP

ДИВЛЯ СТАЗА

ДИВЛЯНА

Медићи

Јудита Вебер

Наопаки
КОБИ
открива
шта се у њему скрива

За сву децу и одрасле који понекад виси наглавачке!

Илустровали
Фабијан и Кристијан
Јеремис

Аутор: Јудита Вебер
Илустратори: Фабијан и Кристијан Јеремис
Превод: Славица Јојић
Лектура и коректура: Тамара Ђуран
Адаптација илустрације: Кристина Брачер
Уредник: Тамара Ђуран
За издавача: Асенета Хачко
Штампа: Публикум, Шимановци
Тираж: 1500
www.unzip.rs

За прво српско издање © 2026 UNZIP, Суботица
Title of the original German Edition: Der Kopfübär entdeckt, was in ihm steckt
© 2025 Loewe Verlag GmbH, Bindlach
Text: Judith Weber, Illustrations: Christian and Fabian Jeremies
The proprietor expressly reserves the right to exploit the copyrighted
content of this work for the purposes of text and data mining.
Any unauthorized use is hereby excluded. All rights reserved.

CIP - Каталогизација у публикацији
Библиотеке Матице српске, Нови Сад
ISBN 978-86-82950-50-9
COBISS.SR-ID 192375817

 UNZIP

Знаш ли онај осећај када ти падне на памет нека **супер** идеја и мораш **одмах** да је испробаш? Е па онда си баш као и Коби, мали меда.

Коби је дошао на свет са светлоплавим крзном, џепом на стомаку и главом пуном **шашавих** идеја. Нико се више и не пита зашто је Коби такав. Сви га једноставно воле, баш таквог какав јесте.

„Јесмо ли коначно спаковали све што нам је потребно за пут?“, гунђао је тата.

„Само тренутак!“, довикну Коби. „Морам још нешто да узем.“

У Турбозабавном парку постоји огроман супербрзи тобоган! А за њега је потребна посебна опрема – не само пешкири и остале досадне ствари које одрасли обично носе са собом.

„Ваш медведић је разлог што се наша улица зове **Дивља стаза**“, шалиле су се комшије с времена на време. Но, то је, наравно, чиста бесмислица – улица се тако зове зато што је одмах иза кућа **Дивљина**. Поред пута расту дивље малине, а у баштама се нижу стабла јабуке. И баш у једном од њих налази се Кобијево тајно скровиште.

У стаблу јабуке, на баш правој висини, налази се шупљина – довољно ниска за Кобија, али превисока за његову сестру и брата. То је посебно важно, јер они увек желе баш оно што он има. Али... још су мали.

Стално вичу: „Хоћу и ја!”, па Коби мисли да их не би требало звати близанци већ „хоћанци”. Зато Коби све своје важне ствари радије скрива баш овде.

Прсти су га сврбели док је из шупљине вадио опрему коју је посебно припремио за овај излет.

Наочаре за пливање против воде у носу
са штипаљком за веш

Водоотпорна паткица штоперица

Супербрзе купаће гаће
(наслеђене од тате),
које се не увлаче у гузу

Брзо је све то стрпао у свој џеп на стомаку, а онда је коначно стигла и мама. Сада могу да крену! Али какав јој је то израз лица? На њеном лицу није било ни трага излетничком расположењу – било је то „остајемо овде” лице.

Мама има лоше вести – Кобију је то већ било јасно. Такве ствари одрасли не умеју да сакрију на свом лицу.
„Искрсло ми је нешто важно на послу”, уздахну мама. „Морам назад.”

ШТА???

У Кобијевом стомаку поче да зуји читав рој пчела. „Али договор је да идемо на излет!”

Мама тужно одмахну главом: „Морамо да променимо план.”

Пчеле у Кобијевом стомаку претворише се у осе. „Али обећали сте!”

„Ићи ћемо други пут”, умиривала га је мама. „Већ следећег викенда.”

До тада ће проћи читав вечност! А без маме не могу да иду – она мора да их вози, јер тата нема возачку дозволу.

„Ја хоћу данас да идемо!”, врисну Коби очајно.

„Хоћу и ја!”, и хоћанци почеше да плачу.

„Шта кажете да уместо тога поједемо сладолед?”,

предложи тата. „И напунимо базенчић у дворишту. Биће то наш мали забавни парк.”

„Хоћу сладолед!”, викали су углас хоћанци.

Али у Кобијевом стомаку сада су већ брујали стршљени. Двориште с базенчићем никада неће бити прави забавни парк,

већ обично досадно брчкалиште!

